

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1035/2020
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ратко Иванов, адвокат из ..., против тужене Стручне школе „Свети Сава“ из Бујановца, чији је пуномоћник Весна Стојановић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 110/2018 од 27.12.2018. године, у седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 110/2018 од 27.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 215/16 од 25.10.2017. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да тужилци на име разлике трошкова превоза у међуградском саобраћају на релацији ...- ... и обратно, као и на име накнаде трошкова превоза у градском саобраћају у ... у периоду од 01.01.2013. године до 21.12.2015. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом каматом ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 104.522,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 110/2018 од 27.12.2018. године, ставом првим изреке укинута је пресуда Основног суда у Бујановцу П1 215/16 од 25.10.2017. године. Ставом другим изреке усвојен тужбени захтев тужилце, па је обавезана тужена да тужилци на име разлике трошкова превоза у међуградском саобраћају на релацији ... – ... и обратно, за период од 01.01.2014. године до 31.12.2015. године исплати укупно 10.916,00 динара у појединачним износима и са припадајућом каматом, док је део захтева од досуђених а до тражених износа са припадајућом одбијен, а све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике трошкова превоза у међуградском саобраћају на релацији ... – ... и обратно за септембар, октобар и децембар 2014. године и септембар, октобар и децембар 2015. године исплати појединачне износе са законском затезном каматом ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилца

тражила да се обавезе тужена да јој исплати на име накнаде трошкова превоза у градском саобраћају у ... за период од 01.01.2013. године до 31.12.2015. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом, ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом петим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијско указивање на битну повреду парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није релевантно, зато што та повреда не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном по одржаној расправи пред другостепеним судом, тужила је у радном односу код тужене на неодређено време на пословима професора економске групе предмета. Живи у ... и свакодневно путује на релацији ... - ... и обратно, ради доласка и одласка са посла, те да је у спорном периоду користила јавни превоз или такси. Возна карта на релацији ... – ... у периоду од 01.01.2013. године до 17.09.2014. године износила је 175,00 динара, а у периоду од 17.09.2014. године па надаље 178,00 динара у једном правцу. Тужена је исплаћивала трошкове на име међуградског саобраћаја у периоду од 01.05.2013. године до 30.11.2013. године са умањењем од 10%, а у периоду од 01.02.2013. године до 31.05.2016. године са умањењем од 20%. Тужена је у потпуности исплатила трошкове превоза у међуградском саобраћају у износу који је био пренет од стране оснивача и који је одговарао висни од 80%, односно 90% од цене превозне карте у јавном саобраћају превозника „Кавим јединство“, обзиром да је наведени превозник издавао месечне карте са овим попустом. Из налаза и мишљења вештака финансијско-економске струке и потврде превозника „Кавим јединство“ ..., утврђено је да је цена месечне карте на релацији ... – ... у периоду до 17.09.2014. године износила 7.700,00 динара, а у периоду од 17.09.2014. године па надаље 7.832,00 динара, а утврђен је и број ефективних радних дана, цена карте у једном смеру и у оба смера, износи обрачунатих и исплаћених путних трошкова у међуградском саобраћају од стране тужене у спорном периоду и утврђена је разлика за уплату у спорном периоду са доспећем за сваки појединачно наведени месец (по првој варијанти), док је по другој варијанти утврђена разлика у исплати сходно броју радних дана, цени месечне карте, имајући у виду попуст који је важио при куповини месечне карте за превоз. Из исказа тужене утврђено је да је тужена исплаћивала трошкове превоза, да се тужила није обраћала захтевом за накнаду трошкова, те да тужена није могла да обезбеди месечну карту, већ је на име дневне карте исплаћивала 296,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је оценио да тужилу припада право на исплату накнаде трошкова превоза према броју дана када је била присутна на раду (који износ је мањи од износа месечне карте умањене за 10%, односно 20%), закључивши при том да тужилу припада право на накнаду трошкова

превоза у међуградском саобраћају према цени карте од места становања до места рада и обратно, као и да месечно сразмерно броју дана када је тужила ефективно радила збир наведених трошкова превоза не може да буде изнад вредности привилеговане месечне карте назначеног аутопревозника. Имајући у виду наведено, те да се тужили могу накнадити само реални стварни трошкови које је имала, при чему је другостепени суд приликом одлучивања имао у виду број радних дана, висину трошкова према појединачној карти у спорном периоду и у том делу је усвојио тужбени захтев уколико висина трошкова не прелази износ привилеговане месечне карте, док је у месецима када је исплаћен већи износ од стране тужене од привилеговане месечне карте, тужбени захтев одбио, јер је тужила могла остварити право на јавни превоз у виду привилеговане месечне карте. Другостепени суд је одбио тужбени захтев и у делу којим је тужила тражила да се обавезе тужена да јој накнади трошкове превоза у градском саобраћају применом правила о терету доказивања, оценивши да тужила није доказала да је имала стварне и реалне трошкове превоза у градском саобраћају.

По оцени Врховног касационог суда одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, ... 75/2014) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Чланом 25. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр. 12/2009, ... 1/2012) и чланом 26. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр. 21/2015), прописано је да запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски), која мора бити исплаћена до петог у месецу за претходни месец, уколико се накнада исплаћује у новцу.

Сагласно наведеном, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада припада свим запосленим што значи и оним запосленим који не користе јавни саобраћај, већ од куће до радног места долазе сопственим аутомобилом или пешице али у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски). Запослени има право за накнаду трошкова превоза само за дане када долази на посао и то у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. За дане одсуствовања са рада послодавац нема обавезу да запосленом надокнађује трошкове превоза, јер запослени трошкове превоза није ни имао. У конкретном случају тужена је запосленима у спорном периоду исплаћивала трошкове превоза у међуградском саобраћају у 2013. години 90% од цене превозне карте, док је 2014. године и 2015. године, исплаћивала 80% од цене превозне карте, односно исплаћивала је накнаду трошкова превоза по привилегованим ценама превозника у јавном саобраћају „Кавим јединство“ ..., које је давало попуст од 10%, односно 20% за куповину месечне карте за све кориснике њиховог превоза. Имајући у виду наведено, односно да је тужена у потпуности исплатила трошкове превоза у међуградском саобраћају у износу који је био пренет од стране оснивача и који је одговарао висни од 80%, односно 90% од цене превозне карте у јавном саобраћају превозника „Кавим јединство“, обзиром да је наведени превозник издавао месечне карте са овим попустом, то је правилан закључак другостепеног суда да тужила има право на накнаду трошкова превоза у међуградском саобраћају према цени карте од места становања до места рада и обратно, с тим да

месечно сразмерно броју дана када је тужила ефективно радила збир истих не може бити изнад привилеговане цене месечне карте наведеног превозника. Свакако тужила има право да бира начин на који ће долазити и одлазити са посла али она тим избором не може себе да стави у повољнији положај у односу на остале запослене који користе јавни превоз организован од стране тужене на начин како је наведено, а како то правилно закључује другостепени суд. Стога је правилно другостепени суд одлучио када је делимично усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужили на име разлике трошкова превоза у међуградском саобраћају на релацији ... – ... и обратно, за период од 01.01.2014. године до 31.12.2015. године исплати укупно 10.916,00 динара, док је у преосталом делу одбио тужбени захтев, правилно закључивши да у месецима када је тужили од стране тужене исплаћен већи износ од привилеговане месечне карте, тужили не припада тражена разлика трошкова превоза у међуградском саобраћају, јер истим износом тужила је могла остварити право на јавни превоз у виду привилеговане месечне карте. Одлучујући о трошковима превоза у градском саобраћају правилно је другостепени суд одбио тужбени захтев применом правила о терету доказивања, оценивши да тужила није доказала да је имала стварне и реалне трошкове превоза у градском саобраћају.

Суд је ценио наводе ревизије, па нашао да не доводе у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, а при том су у побијаној пресуди дати јасни, правилни и потпуни разлози за донету одлуку.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом члана 153. ЗПП.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић